

CHƯƠNG XXV: NHÀ TIÊN TRI BỊ NGHE TRỘM

Việc Harry đi chối với Ginny Weasley có vẻ rất được mọi người quan tâm, nhất là đám con gái. Dù sao, những tuần vừa qua Harry cũng thấy vui khi nói về chuyện này. Sau cùng, có 1 sự thú vị làm Harry vui hơn mà nó vẫn còn nhớ hoài bởi vì nó bị cuốn hút vào tình hình khủng khiếp của phép thuật hắc ám.

"Anh biết là bây giờ người ta bàn tán gì về anh không?" Ginny nói khi đang ngồi trên sàn nhà, trong phòng sinh hoạt chung và đọc tờ Nhật báo Tiên tri. Ba dementor công kích trong một tuần, và tất cả những gì Rolmida Vane làm là hỏi em xem có thật là anh có xăm một con hà mã trên ngực hay không?

Cả Ron và Hermione cùng cười rống lên nhưng Harry phớt lờ họ.

"Rồi em nói gì với nó?"

"Em nói với nó đó là con ong rừng Hungary", Ginny nói, vừa lật sang trang khác một cách lười nhác. "hơn cả bậc trưởng phu"

"Cám ơn", Harry nhe răng cười. "Còn Ron?"

"Một người lùn, nhưng mà em chưa nói là xăm ở đâu"

Ron quắc mắt khi Hermione bò lăn ra cười.

"Coi chừng đó", Ron chỉ tay vào Harry và Ginny "Chỉ vì tui cho phép không có nghĩa là tui không thể rút lại lời hứa."

"Cho phép", Ginny chế giễu. "Anh cho phép em làm gì từ khi nào? Dù sao, chính anh cũng đã nói anh thích anh Harry hơn là anh Micheal hay anh Dean mà"

"Đúng vậy, tao có nói ",Ron miễn cưỡng" miễn là hai đứa đừng có ôm hôn nhau trước mặt mọi người như vậy."

"Anh thật là một kẻ đạo đức giả! Còn anh và Lavender thì sao. hai người cứ quấn lấy nhau như một cặp giun ở mọi nơi." Ginny vặn lại.

nhưng sự chịu đựng của Ron không nên bị thử thách nhiều khi bọn họ....., mặc dù thời gian Harry và Ginny bên nhau ngày càng ít hơn. Kỳ thi Pháp sư thượng đẳng của Ginny đang tới gần nên nó buộc phải ôn tập thêm vào ban đêm. Vào một buổi tối, Ginny thì đã đến thư viện, còn Harry thì đang ngồi trong phòng sinh hoạt chung, bên cạnh cửa sổ, nó vờ như đang hoàn thành bài tập môn thảo dược học nhưng mà kì thực là nó đang hồi tưởng lại khoảng thời gian thật vui ở ngoài bờ hồ, bên cạnh Ginny giờ ăn trưa. Bỗng Hermione từ đâu xen vào ngồi giữa nó và Ron với khuôn mặt không mấy dễ chịu.

"Mình muốn nói chuyện với bồ, Harry"

"Chuyện gì?" Harry hỏi một cách nghi ngờ. Chỉ vừa mới hôm qua thôi, Hermione đã nạt thẳng vào mặt nó vì chuyện nó làm cho Ginny xao lãng tâm trí khi ngày thi đang tới gần.

"Cái gọi là Hoàng tử lai."

"Ồ,đừng "harry rên rĩ "Làm ơn dẹp nó qua một bên đi"

Nó còn không dám trở lại căn phòng Cần Thiết đó để lấy lại cuốn sách,những hành vi của nó ở trong lớp độc được cung đủ làm nó đau khổ lắm rồi (mặc dù Slughorn,người mà tán thành Ginny đã đùa cợt cho là Harry bị tương tự). nhưng mà nó chắc là thầy Snape vẫn chưa từ bỏ hy vọng được chạm tay đến quyển sách và nó phải để quyển sách lại ở đó trong khi thầy Snape còn đang đề phòng nó.

"Mình không dẹp" Hermione kiên quyết "..cho tới khi bồ nghe mình nói. Giờ mình đang cố gắng tìm một chút manh mối về kẻ mà có hứng thú với việc tạo ra phép thuật hắc ám. "

"Người đó không thích nó."

"Người đó, người đó là ai ?"

"Ta nên kết thúc chuyện này đi " Harry gắt."Prince, Hermione, Prince"

"Đúng rồi "Hermione nói, hai má hơi đỏ trong khi lôi từ trong cặp ra một miếng báo cũ và ném phịch xuống bàn, trước mặt Harry."Nhìn nè, nhìn bức hình này đi"

Harry cầm miếng báo lên, nhìn chằm chằm vào bức hình đã bị ố,Ron cũng cúi xuống để xem. Trong hình là một đứa con gái khoảng mười lăm tuổi.Cô ta không đẹp lắm,trông có vẻ khó chịu và rầu rĩ với cặp chân mày đậm và dài, khuôn mặt xanh xao. Bên dưới tấm ảnh là dòng ghi chú : Eileen Prince, đội trưởng đội Gobstones,trường Hogwarts.

"Thật là " Harry nói, mắt nhìn chăm chú vào bài báo viết về tấm ảnh.Đó là một câu chuyện ngu ngốc về cuộc thi Cúp liên trường.

"Tên cô gái là Eileen Prince. Prince, hiểu hông Harry "

Họ nhìn nhau và rồi Harry nhận ra điều Hermione vừa nói. Nó bật cười.

"Không phải "

"Chuyện gì ?"

"Bồ nghĩ cô ta là Half-blood.. ? Ồ thôi nào "

"Tại sao lại không ? Harry, không có hoàng tử thật sự nào trong thế giới pháp thuật cả! Đó có thể là mật danh, một danh xưng tự nào đó mà người ta tự đặt,hoặc có thể là tên thông thường của họ, đúng không ? Ồ, nghe này ! Nếu như thế thì cha của cô ta là một pháp sư mang họ Prince, còn mẹ của cô ta là dân Muggle nên cô ta là "Prince - máu - lai"

"woa, thật là tài tình, Hermione à..."

" Có thể cô ta tự hào vì là một Prince - máu - lai "

"Nghe này Hermione, mình có thể nói đó không phải là một cô gái, và mình chỉ có thể nói vậy thôi ".

"Sự thật là bạn không nghĩ con gái có thể có đủ tài giỏi như vậy !" Hermione giận dữ.

"Vậy mình chối với bạn như thế nào trong suốt năm năm qua mà bạn cho rằng mình nghĩ con gái không thể tài giỏi." Harry chua chát " Đó chỉ là cách người ta viết thôi. Mình chỉ biết Prince là một gã. Cô gái này không mắc mớ gì phải làm những chuyện đó. Dù sao, bồ lấy cái này ở đâu vậy ?"

"thư viện " Hermione trả lời "Ở đó có cả một bộ sưu tập về những nhà tiên tri cổ xưa. À, mình định tìm thêm một chút thông tin về Eileen nếu có thể. "

"Tự bạn đi mà làm " Harry cáu kỉnh.

"Cũng được " Hermione nói "Và nơi đầu tiên tôi kiếm " Cố chọc tức Harry khi đi về phía bức chân dung "là thành tích giải thưởng của môn độc dược."

Harry quắc mắt nhìn Hermione một cái rồi tiếp tục thả hồn vào bầu trời đêm ngoài kia.

"Cô ta không bao giờ cho là bồ có thể tốt hơn cô ta ở môn độc dược." Ron nói, rồi trở lại bài copy môn Một ngàn loại nấm và thảo dược thần diệu của nó.

"Bồ không muốn tui nổi giận chứ, tui sẽ lấy lại quyển tập đó."

"Dĩ nhiên là không rồi "Ron nói một cách mạnh mẽ." Prince là một thiên tài. Dù sao...nếu không có đũa phép...." Ron đưa ngón tay cắt ngang qua cổ một cách có ý nghĩa. "Mình không muốn bàn cãi về chuyện này. Ý mình là phép thuật bạn sử dụng cho Molfoy thì thật là tuyệt."

"Mình cũng vậy " Harry nhanh nhẩu.

"nhưng mà nó cũng được chữa khỏi đúng không ? "

"đúng thế "Harry nói "hoàn toàn đúng,mặc dù trong lòng nó cũng thấy khó chịu trong suốt thời gian đó.Cũng nhờ thầy Snape...."

"Mà bồ vẫn còn bị cấm túc ở chỗ thầy Snape hả ?" ron tiếp tục

"Còn, hết thứ bảy này đến thứ bảy khác " Harry thở dài. "Ông ta còn nói nếu mình không làm xong việc ổng giao trong năm nay thì năm sau sẽ tiếp tục. "

Nó thấy thật sự rất chán việc bị cấm túc bởi vì việc đó đã ngốn gần hết khoảng thời gian bên cạnh Ginny của nó. Quả thực, gần đây nó luôn tự hỏi xem thầy Snape có biết việc này hay không vì càng ngày thầy Snape càng giữ nó lại lâu hơn.

Bỗng sự xuất hiện của Jimmy Peakes lôi nó ra khỏi những suy nghĩ chua chát kia.Jimmy đưa cho nó cuộn giấy da.

"Cám ơn Jimmy,...A, thầy Dumbledore!" Harry phấn khởi mở cuộn giấy và chăm chú đọc."Thầy muốn mình tới gặp thầy gấp."

Bọn Harry cùng nhìn nhau.

"Ồ" Ron khẽ kêu "Bồ đã đoán sai... Thầy đã không biết... ?"

"Tốt hơn là mình nên mau tới đó " Harry nói rồi nhảy vội ra ngoài.

Nó vội ra khỏi phòng sinh hoạt, đi dọc hành lang tầng bảy với tốc độ nhanh nhất. Trên hành lang không có ai ngoại trừ con yêu Peeves nhào qua nhào lại, chọi phẩn vào người Harry như nó vẫn thường làm rồi cười tinh ranh. Rồi con Peeves biến mất, hành lang trở nên im ắng; còn mọi người thì đã trở về phòng sinh hoạt của mình 15 phút trước giờ giới nghiêm.

Bỗng Harry nghe tiếng la cùng với tiếng đổ vỡ. Nó dừng lại và lắng nghe.

"Sao-mày-dám-a!"

Âm thanh phát ra từ một hành lang gần đó. Harry chạy nhanh về phía đó, sẵn sàng đưa phép trong tay, đến góc hành lang, nó thấy giáo sư Trelawney nằm sóng soài trên sàn, trên đầu quần cái khăn choàng, còn bên cạnh là những cái chai rượu, có một cái bị bể.

"Giáo sư "

Harry vội chạy tới giúp giáo sư Trelawney đứng dậy. Mấy cái dây chuỗi hạt của cô bị vướng vào cặp kính. Cô ấy nấc to, vỗ nhẹ vào đầu, đẩy tay Harry ra.

"Có chuyện gì vậy, thưa cô "

"Hình như con hỏi nhiều quá" Cô nói bằng giọng the thé "Cô đang đi tản bộ, vừa suy ngẫm về những điềm gở hắc ám vừa thoáng qua trong đầu.."

nhưng Harry không để ý lắm tới chuyện đó. Nó đang chú ý nơi nó đang đứng : ở bên trái là tấm thảm thêu hình những chú lùn đang nhảy múa, ở bên phải là dãy tường đá dày như che đậy cái gì đó.

"Thưa giáo sư, có phải cô đang cố vào căn phòng Cần Thiết phải không ạ ?"

"...điềm cô được báo - Cái gì ?" Cô dò xét.

"Phòng Cần Thiết "Harry lặp lại."Có phải cô đang cố đi vào đó phải không ?

"Cô - à - cô không biết là học sinh cũng được phép biết về nó"

"Không có gì là họ không biết cả " Harry nói."nhưng mà có chuyện gì vậy ? Cô thét lên...Nghe như là cô bị tấn công..."

"Cô-ừm-" Giáo sư Trelawney nói, quấn lại cái khăn và nhìn Harry với đôi mắt mở to."Cô muốn-àh-cất an toàn -ừm-một vài vật dụng cá nhân trong phòng.."và cô lắng nghe chuyện gì đó nghe đại loại như "lời buộc tội bẩn thỉu ".

"Được" Harry nói, nhìn chằm chằm vào những cái chai dưới sàn"nhưng mà cô không vào giấu chúng được ?"

Harry thấy rất lạ.Lúc trước căn phòng đã hiện ra khi nó muốn giấu quyển sách Hoàng tử lai.

"Ồ, không, cô đã vào đó rồi " Cô Trelawney nói, mắt nhìn trừng trừng vào bức tường."nhưng mà đã có ai vào trước rồi."

"Ai " Harry gặng hỏi. "Ai ở trong đó ?"

"Cô không biết " Cô Tralawney nói, hơi sửng sốt với giọng điệu nài nỉ của Harry."Cô đi vào phòng thì nghe một giọng nói, cái giọng mà cô chưa từng nghe trước đây, trong những năm cô ẩn náu, sử dụng căn phòng này."

"Một giọng nói ? Nó nói gì ?"

"Cô không biết nó nói gì, hình như nó reo mừng. "

"Reo mừng ?"

"Một cách vui sướng " Cô khẽ gật đầu.

Harry nhìn cô.

" Đó là giọng nam hay nữ ?"

"Cô đoán là giọng nam " cô đáp.

"Và nó nghe có vẻ vui mừng ?"

"Đúng, rất vui " cô quả quyết.

"như thể là nó đang ăn mừng cái gì ?"

"Chắc chắn như thế ".

"Và sau đó -"

"Kế đó cô hỏi Ai đó ? "

"Cô không thể tìm ra kẻ đó là ai trước khi lên tiếng sao ?" Harry hỏi, hơi nản chí.

"Con mắt tâm linh " Cô nói với vẻ nghiêm trọng,nắm lại cái khăn choàng đầu và những sợi chuỗi. " được chọn để lắng nghe tiếng nói trần tục "

"Vậy à "Harry vội nói ; nó đã từng nghe nhiều về Con mắt tâm linh của cô Trelawney trước đây."Và giọng nói cho biết ai ở đó ".

"Không " Cô nói "Mọi thứ tối đen như mực và tiếp sau đó là cô bị ném mạnh ra khỏi phòng !"

"Và cô không biết gì nữa ?" Harry nói.

"Không, cô không biết, như cô đã nói, cú ném-"Cô ngừng nói và nhìn Harry một cách nghi ngờ.

"Con nghĩ là cô nên nói cho thầy Dumbledore biết."Harry nói "Thầy nên được biết về việc ăn mừng của Malfoy - ý con là về kẻ đã ném cô "

hơi bất ngờ, cô Trelawney sửng lại vì đề nghị này, có vẻ khó chịu.

"Thầy hiệu trưởng đã nói là ông sẽ ít gặp tôi hơn " Cô lạnh lùng. "Ta không muốn nói chuyện với người mà không hiểu giá trị những lời ta tiên tri. Nếu cụ Dumbledore muốn phớt lờ lời cảnh báo của những lá bài về -"

Bỗng nhiên cánh tay xương xẩu của cô xiết chặt cổ tay Harry.

"Lần nào cũng vậy, bắt kể ta chỉ ra cho họ thấy -"

Đột nhiên, cô Trelawney rút từ cái khăn choàng đầu của mình một lá bài.

" - toà tháp bị sét đánh " Cô ta thì thầm "Tai ương.Thảm họa. Đang tới rất gần... "

"Đúng rồi " Harry lặp lại "À, con vẫn nghĩ là cô nên nói cho thầy Dumbledore biết về giọng nói,những thứ đã xảy ra trong bóng tối, và việc cô bị ném ra khỏi phòng..."

"Con nghĩ vậy sao ?" Giáo sư Trelawney hơi lưỡng lự một chốc, nhưng có thể nói là ý tưởng kể lại cho thầy Dumbledore nghe là hơi phiêu lưu.

"Bây giờ con phải đến gặp thầy " Harry " Con có hẹn với thầy. Ta có thể đi cùng nhau ".

" À, nếu vậy cũng được " Giáo sư mỉm cười. Cô cúi xuống, nhặt những cái chai rượu lên và ném chúng một cách thô bạo vào cái bình to màu sọc trắng xanh ở hốc tường gần đó.

"Cô đã bỏ rơi con trong lớp " Cô xúc động trong khi họ cùng lên đường." Con có thể không là nhà tiên tri giỏi... nhưng mà con là một Object tuyệt vời..."

Harry không đáp ; nó miễn cưỡng trở thành một Object của lời tiên tri về những số phận bất hạnh của cô Trelawney.

"Cô e là " Cô tiếp tục " con ngựa con, à không, một con nhân mã - không biết về về bói bài. Cô đã hỏi hẳn ta có biết về nó, cô có cảm nhận về tai ương sắp tới không rõ ràng ? nhưng mà có vẻ hẳn thấy cô thật khôì hài. Đúng, thật khôì hài !"

Giọng của cô hơi kích động, và Harry nghe thấy một luồng hơi mạnh từ chai mặc dù nó đã bị vút lại đằng sau.

"Có lẽ con nhân mã đó nghe người ta nói rằng cô được thừa kế món quà từ người bà vĩ-vĩ-đại của cô. Những cái tin đồn thường được những người ghen tỵ bàn tán trong nhiều năm. Con biết cô nói tới ai chứ,Harry ? Thầy Dumbledore đã để cô dạy ở ngôi trường tuyệt vời này, đặt rất nhiều niềm tin vào cô trong suốt những năm qua, có phải là cô chưa chứng tỏ cho thầy thấy được điều đó ?"

Harry lăm băm điều gì đó không rõ.

"Cô vẫn còn nhớ rất rõ lần đầu thầy Dumbledore phỏng vấn cô. "Cô Trelawney tiếp tục bằng giọng khàn khàn. "Thầy thật sự là rất ấn tượng, đúng, rất ấn tượng...Cô đang ngồi trong quán Đầu Heo, một cách ngẫu nhiên- những con rệp, ccưng à - nhưng mà lương thấp.Thầy Dumbledore đã lịch sự gọi tôi vào phòng. Thầy ấy đã hỏi cô... Cô phải thú nhận là, ngay lần đầu tiên, cô nghĩ thầy không có lợi cho bói toán...và người cô bắt đầu cảm thấy hơi lạ, hôm đó cô không ăn gì nhiều... nhưng sau đó..." và bây giờ Harry đang hết sức chú ý vào lần đầu tiên, vì nó biết những chuyện đã diễn ra vào lúc đó : cô Trelawney đã tiên tri về điều mà làm thay đổi cả cuộc đời nó, về Voldemort.

"... nhưng sau đó bọn cô bị chen ngang một cách thô lỗ bởi thầy Severus Snape !"

"Sao ?"

"Đúng, có gì đó ngoài cửa và nó bật mở, tên pha rượu bất lịch sự đứng cùng với Snape, nói rằng họ nhầm phòng. Dù vậy, cô e là hẳn đang nghe lén cuộc phỏng vấn giữa cô và thầy Dumbledore, con biết đấy, vào thời điểm đó chính lão cũng đang kiểm việc làm, và không nghi ngờ gì là sẽ kiểm được một việc ! À, sau đó, con biết đấy, dường như thầy Dumbledore dường như sẵn sàng cho cô một công việc, còn cô thì không thể không nghĩ, Harry, đó là vì thầy ấy đánh giá cao sự khác nhau hoàn toàn giữa thái độ khiêm tốn và tài năng thật sự của cô so với kẻ lạnh chanh, háo thắng, kẻ đang nghe lén ngoài kia - Harry - cùng ới ?"

Nhìn qua, cô Trelawney nhận ra Harry không còn đứng cạnh mình nữa ; nó đã đứng lại, cách cô khoảng mười bước chân.

"Harry " cô ngập ngừng kêu.

Hình như khuôn mặt nó trắng bệch, làm cho cô Trelawney hơi khiếp đảm và lo sợ. Harry đang đứng bất động như bị một cú sốc nào đó giáng xuống, liên tiếp, xoá sạch mọi thứ ngoại trừ những thứ mà nó không muốn nhớ...

Chính là thầy Snape, kẻ đã nghe lén được lời tiên tri. Chính hắn đã mang lời tiên tri về cho Voldemort. Snape cùng với Peter Pettigrew đã giúp Voldemort lòng kiếm Lily và Jame và đứa con trai của họ...

Mọi thứ khác đều trở nên vô nghĩa đối với Harry vào lúc này.

"Harry " Cô Trelawney lặp lại. "Cô nghĩ là chúng ta phải đi tới gặp thầy hiệu trưởng chứ ?"

"Cô ở lại đây " Harry nói qua đôi môi đã tê cứng.

"nhưng mà,cùng ới... cô phải kể cho thầy chuyện cô bị tấn công như thế nào ở phòng - "

"Cô ở lại đây " Harry lặp lại đầy giận dữ.

Cô Trelawney thấy hơi hoảng khi Harry chạy ngang qua cô, vòng qua góc hành lang để tới phòng thầy Dumbledore, nơi được một tượng đầu thú canh giữ. Harry hét mật khẩu vào tượng đầu thú, rồi chạy lên cầu thang xoắn ốc đang chuyển động, nó phóng lần ba bậc. Tới nơi, nó không gượng mà động mạnh vào cánh cửa, rồi nhảy bổ vào phòng trước khi giọng nói điềm đạm "Mời vào " vang lên.

Con Fawles nhìn quanh, đôi mắt đen sáng của nó lấp lánh, ánh vàng, phản xạ với ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ. Thầy Dumbledore đang đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài sân, trên tay đang cầm chiếc áo choàng dài.

"À Harry, thầy có hứa là cho con đi cùng."

Trong một thoáng, Harry không hiểu thầy đang nói gì. Cuộc nói chuyện với cô Trelawney ban nãy đã làm rối tung mọi thứ trong đầu nó và não của nó có vẻ như đang hoạt động một cách chậm chạp.

"Đi... với thầy... ?"

"Chỉ khi nào con muốn, dĩ nhiên"

"Nếu con..."

Chợt Harry nhớ ra lý do nó hăm hờ chạy tới đây lúc đầu.

"Thầy tìm ra rồi hả ? Có phải thầy đã tìm ra Horcux ?"

"Thầy cho là như vậy. "

Sự oán giận và giận dữ đã gây ra một cú sốc cho Harry, nó bị kích động mạnh :trong một chốc, nó không nói nên lời.

"Con sợ cũng là lẽ đương nhiên thôi " thầy nói.

"Con không sợ !" ngay lập tức Harry nói, nhưng điều đó hoàn toàn đúng ; sợ là cảm giác duy nhất nó cảm nhận được vào lúc này. "Horcux gì ? Ở đâu ?"

"Thầy không chắc - dù thế, thầy nghĩ ta có thể loại trừ mấy con rắn - nhưng thầy tin là nó trốn trong một cái hang trên một bờ biển cách đây nhiều dặm, cái hang thầy đã tìm kiếm trong một thời gian dài : trong đó Tom Riddle đã hăm dọa hai đứa trẻ cùng chung trại mồ côi với hắn trong chuyến đi hàng năm ; con nhớ không ?"

"Nhớ ạ " Harry đáp. "Nó được bảo vệ như thế nào ạ ?"

"Thầy không biết ; thầy ngờ là có gì đó mờ ám " thầy ngập ngừng, rồi nói "Harry, thầy hứa với con là con có thể đi cùng thầy, và thầy giữ lời hứa đó, nhưng thầy thật sai lầm khi không báo cho con biết là chuyện này sẽ cực kì nguy hiểm. "

"Con sẽ đi ",Harry nói, dù trước đó thầy Dumbledore vừa cảnh báo nó. Sự sôi lòng thù hận thầy Snape, sự thèm muốn làm một điều gì đó thật mạo mạo hiểm và liều lĩnh của nó đã tăng gấp mười lần. Có vẻ như điều này đã thể hiện trên mặt Harry, vì thầy Dumbledore rời bên cửa sổ, đến gần Harry và nhìn nó một cách gần gũi hơn, nhiều nếp nhăn xuất hiện giữa cặp lông mày bạc của thầy.

"Con có chuyện gì à ?"

" Dạ, không có gì " Harry nói dối.

"Cái gì làm con lo lắng vậy ?"

"Con không lo lắng."

"Harry, con không bao giờ là một Occlumens tốt - "

Lời nói như tia lửa làm bùng trở lại cơn thịnh nộ của Harry.

"Snape !" Nó la to, con Fawkes khẽ kêu lên sau lưng họ." Mọi việc là do Snape ! hắn đã nói cho Voldemort về lời tiên tri. Chính hắn. Hắn đã nghe lén bên ngoài, cô Trelawney đã nói thế."

Sắc mặt thầy Dumbledore vẫn không có biểu hiện gì khác, nhưng Harry cho là mặt thầy đã biến sắc dưới ánh đỏ của mặt trời chiếu vào. Trong một lúc, thầy không nói gì.

"Con nghe chuyện đó khi nào ?, cuối cùng thầy nói.

"Vừa ban nãy !" Harry nói, cố nhin để không phải hét lên. Bỗng nhiên sau đó, nó không còn làm chủ bản thân được nữa.

"VÀ THẦY ĐÃ ĐỂ CHO HẮN DẠY Ở ĐÂY VÀ HẮN ĐÃ KÊU VOLDEMORT TÌM KIẾM CHA MẸ CON !"

Thở hổn hển như vừa mới đánh nhau, Harry ngoảnh mặt không nhìn thầy, người vẫn không thêm có một chút gì thay đổi, và vẫn đi đi lại lại trong phòng, xoa mấy khớp ngón tay vào nhau. Harry muốn nổi xung lên và lao vào thầy, mà nó cũng muốn đi với thầy để tiêu diệt Horcux ; nó muốn nói với thầy rằng: thầy là một ông già ngu ngốc vì đã tin lão Snape, nhưng nó sợ thầy sẽ không dẫn nó theo nếu thầy không kiểm soát được cơn giận của mình...

"Harry " thầy khẽ nói "Làm ơn nghe thầy nói "

Việc ngăn không cho thầy đi tới đi lui cũng khó như chuyện nó phải tự kiềm chế để không hét toáng lên. Nó ngừng suy nghĩ, mím môi, nhìn vào khuôn mặt nhăn nhoe của thầy.

"Giáo sư Snape đã làm một việc - "

"Đừng có nói với con đó chỉ là một lỗi lầm, thưa thầy, ông ta đã nghe lén ngoài cửa !"

"Đừng có ngắt lời thầy." Thầy Dumbledore đợi Harry gật đầu một cách cộc lốc rồi mới tiếp "Giáo sư Snape đã phạm một sai lầm nghiêm trọng. Thầy ấy vẫn còn là tay sai của Voldemort vào cái đêm thầy ấy nghe lén được một nửa đầu lời tiên tri của giáo sư Trelawney. Lẽ đương nhiên là thầy ấy phải báo ngay cho chủ chuyện đó vì nó có ảnh hưởng sâu sắc tới chủ của thầy ấy. nhưng thầy ấy đã không biết - thầy không thể nào biết được - đứa bé mà Voldemort săn được trước đó, tức là cha mẹ của nó đã bị giết trong cuộc tàn sát của Voldemort là những người mà thầy ấy biết rất rõ, đó chính là cha mẹ của thầy ấy -

Harry không la hét nữa mà thay vào đó là một nụ cười rầu rĩ.

"Hắn ghét ba con giống như ghét chú Sirius vậy ! Thầy có để ý thấy không, thưa giáo sư, hắn ghét cho tới chết".

"Con không thể hình dung được là thầy ấy đã cảm thấy hối hận như thế nào đâu khi thầy ấy thấy cái cách mà Voldemort thực hiện lời tiên tri. Harry à, thầy tin đó là điều hối tiếc lớn nhất trong cuộc đời thầy ấy và đó là lý do thầy đó quay trở lại."

"nhưng hắn là một Occlumens tốt phải không, thưa thầy ?" Harry nói, giọng nó run run, cố gắng giữ cho mình được bình tĩnh. " Và Voldemort không thuyết phục được thầy Snape đứng về phe hắn ? thưa thầy... làm sao con có thể tin chắc là thầy Snape đã đứng về phía chúng ta ?"

Thầy Dumbledore không nói gì, thầy trông có vẻ như đang quyết định điều gì đó. Cuối cùng thầy nói : "Thầy chắc chắn. Thầy tin giáo sư Severus Snape."

Harry hít sâu, cố giữ ý kiến của riêng mình.

"À, con thì không " Harry nói to đến mức có thể " Hiện giờ Snape đang có chuyện gì đó mờ ám với Malfoy, ngay dưới mũi của thầy, mà thầy vẫn - "

"Ta đã nói về điều này rồi, Harry " thầy nói, bây giờ giọng thầy nghe có vẻ hơi lạnh lùng. "Thầy đã nói cho con biết quan điểm của thầy. "

"Thầy sẽ rời trường tối nay và con cá là thầy sẽ không biết được Snape và Malfoy có lẽ đã quyết định - "

" làm gì ?" thầy nhướn mày. "Con đoán họ đang làm gì ?"

"Con... họ đang quyết định gì đó " Harry nói, hai tay nó xoa vào nhau. " Giáo sư Trelawney vào phòng cần thiết, cô ấy muốn giấu mấy chai rượu, và cô ấy nghe tiếng Malfoy reo mừng, nó đang cố làm gì đó rất nguy hiểm. Và nếu thầy vẫn có ý định ra khỏi trường mà không có - "

"Đủ rồi " thầy Dumbledore nói. Thầy nói thật bình tĩnh, Harry ngưng bật. Nó biết nó đã đi quá giới hạn. "Con có thấy là thầy vắng mặt mà không đặt sự bảo hộ ở trường lần nào trong năm học này chưa ? Tối nay, khi thầy đi khỏi, sẽ có thêm những sự bảo hộ khác thay thế. Làm ơn đừng có nghĩ là thầy không quan tâm một cách nghiêm túc tới sự an toàn của học trò thầy, Harry à "

"Con không phải." Harry lí nhí, có một chút bối rối, nhưng thầy Dumbledore không để ý.

" Thầy không muốn bàn thêm gì về vấn đề này nữa

Nó toan cãi nhưng kìm lại, sợ rằng nó sẽ lại quá đà mà làm hỏng cơ hội được đi cùng thầy, nhưng thầy tiếp tục, "Con có muốn đi với thầy tối nay không ?"

"Có ạ " Harry nói ngay lập tức.

"Tốt thôi, mà nghe này "

Thầy đứng thẳng người dậy.

"Thầy sẽ dẫn con đi với điều kiện : con phải tuân theo mọi yêu cầu thầy đưa ra sau đây, không được hỏi gì cả"

"Vâng ạ "

"Chắc là con hiểu chứ, Harry. Ý thầy là con phải làm theo cả những mệnh lệnh như chạy, trốn, lùi lại, con hiểu không "

"Con - vâng, được ạ."

"Nếu thầy bảo con nấp, con sẽ làm thế chứ ?"

"Vâng ạ "

"Nếu thầy bảo con trốn, con sẽ vâng lời ?"

"Vâng ạ "

" Nếu thầy bảo con bỏ mặc thầy đi và hãy tự cứu mình, con sẽ làm như thầy nói chứ ?"

"Con --"

"Harry ?"

Hai thầy trò nhìn nhau.

"Vâng, thưa thầy."

"Rất tốt. Giờ thầy muốn con về lấy áo tàng hình và gặp lại thầy ở đại sảnh trong năm phút nữa."

Thầy quay trở lại, bên cửa sổ. Mặt trời bây giờ đang chiếu những tia sáng màu hồng ngọc ở cuối chân trời. Harry đi nhanh ra khỏi phòng, xuống cầu thang xoắn ốc. Lòng nó bồng có gì đó rất khó tả. Nó biết nó đang làm gì.

Ron và Hermione đang ngồi trong phòng sinh hoạt chung lúc nó trở về. "Thầy Dumbledore nói gì vậy?" Hermione hỏi ngay. "Harry, bồ ổn chứ?" Nó nóng lòng.

"Mình ổn" Harry đáp ngắn gọn, đi nhanh qua bọn bạn. Nó phóng nhanh lên cầu thang, vào phòng ngủ nam sinh, mở tung cái rương của nó, lôi ra tấm bản đồ đạo tặc và cặp vớ len. Sau đó, nó trở lại phòng sinh hoạt chung, dừng lại ở chỗ Ron và Hermione ngồi, đang nhìn nó với ánh mắt kinh ngạc.

"Mình không có nhiều thời gian." Harry hốt hển. "Thầy Dumbledore kêu mình lấy áo tàng hình, nghe này..."

Nó nói nhanh về nơi nó sắp tới và lí do. Nó không thể ngừng mặc cho Hermione há hốc miêng vì sợ hay những câu hỏi thiếu suy nghĩ của Ron. Sau này bọn nó có thể bàn chi tiết hơn.

"... vì thế hai bồ hiểu ý mình chứ?" Harry nói nhanh. "Thầy Dumbledore sẽ không có ở đây đêm nay, vì vậy Malfoy sẽ dễ dàng thực hiện ý đồ của nó. Không, nghe mình nè!" Nó xuyt một cách giận dữ khi cả Hermione và Ron có ý muốn cắt ngang. "Mình biết Malfoy tổ chức cái gì trong phòng Cần thiết. Đây -" Nó đẩy tấm bản đồ đạo tặc vào tay Hermione. "Mấy bồ phải canh chừng thằng đó lẫn lão Snape. Thầy Dumbledore nói thầy ấy sẽ tăng cường bảo vệ ở trường, nhưng nếu lão Snape có tham gia, lão sẽ biết thầy Dumbledore đặt bẫy gì và cách vô hiệu hoá chúng - nhưng mà lão không biết mấy bồ canh phòng lão, đúng không?"

"Harry" Hermione bắt đầu, đôi mắt mở to vì sợ.

"Mình không có thì giờ để tranh cãi" Harry sảng giọng. "Giữ lấy cái này" - Nó giúi vào tay Ron đôi vớ.

"Cám ơn" Ron nói "Ơ, mà tại sao mình lại cần vớ?"

"Thì bồ phải gói nó lại chứ. Đó là Felix Felicis. Chia đều cho Ginny với. Gởi lời chào tạm biệt tới cô ấy giùm mình. Thôi, mình phải đi đây, thầy Dumbledore đang đợi -"

"Không" Hermione nói, trong khi Ron đang mở chai thuốc màu vàng bé tí ra, hơi hốt hoảng. "Bọn mình không cần nó, bồ cứ giữ lấy, bồ biết là bồ sắp phải đối mặt với cái gì mà?"

"Mình ổn. Mình sẽ đi với thầy Dumbledore." Harry nói. "Mình muốn biết là mấy bồ vẫn ổn... Ồ, đừng như thế chứ, Hermione. Mình sẽ gặp lại mấy bồ sau."

Rồi Harry bỏ đi, chui qua lỗ chân dung, chạy nhanh đến đại sảnh.

Thầy Dumbledore đang đợi nó ở trước cánh cửa bằng gỗ sồi. Thầy quay lại khi Harry vừa đến bậc tam cấp, nó thở hổn hển, thấy hơi xốc hông.

"Thầy muốn con mặc áo choàng vào, làm ơn." Thầy Dumbledore nói, và đợi Harry mặc vào xong mới tiếp "Rất tốt. Ta đi thôi"

Thầy đi ngay xuống mấy bậc thang bằng đá. Harry vội vã đi bên cạnh, dưới chiếc áo tàng hình, vẫn còn thở hổn hển và đổ nhiều mồ hôi.

"nhưng người ta sẽ nghĩ gì nếu biết thầy rời trường?" Harry hỏi, trong lòng nó nghĩ về Malfoy và Snape.

"Thầy phải vào làng Hogmead để uống gì cái gì đó" thầy nhẹ nhàng nói. "Đôi khi thầy là khách quen của Rosmerta, hoặc là quán Đầu heo... Đó là cách tốt nhất để che giấu địa điểm thật sự mình muốn đến."

Họ xuống tới dưới sân vào lúc chạng vạng tối. Không khí đầy mùi cỏ dễ chịu, mùi hồ nước và mùi củi cháy bay ra từ ngôi nhà của bác Hagrid. Thật khó mà tin là họ đang phải đối đầu với những điều nguy hiểm, khủng khiếp.

"Thưa thầy" Harry khẽ gọi, khi cánh cổng hiện ra ở cuối đường, "Chúng ta sẽ là Apparating chứ?"

"Đúng, con có thể Apparate bây giờ, thầy tin thế" thầy đáp.

"Vâng, nhưng mà con chưa có chứng chỉ" Harry nói.

Nó cảm thấy tốt nhất là nên trung thực; chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó làm hỏng mọi thứ bằng sự xuất hiện của nó ở nơi nó định tới cách đây hàng trăm dặm.

"Không vấn đề gì cả" Thầy Dumbledore nói "Thầy có thể giúp con lần nữa".

Họ đi qua cánh cổng, khuất vào trong bóng tối, rồi con đường mòn để tới làng Hogmead. Màn đêm buông nhanh khi họ đi và lúc họ ra tới đường lớn thì trời đã tối hẳn. Những ánh sáng lập loè phát ra từ cửa sổ của những cửa hiệu. Khi họ gần tới cửa hiệu Ba cây chổi thì họ nghe một giọng hét khàn khàn.

"- đi ra ngoài!" bà Rosmerta hét lên, một người đàn ông trông-bẩn-thú bị ném mạnh ra ngoài. "Ồ, chào Albus...Ông ra ngoài trễ vậy..."

"Buổi tối tốt lành, bà Rosmerta,.... thứ lỗi cho tôi, tôi đến quán Đầu Heo.... không có ý làm bà phiền, nhưng đêm nay tôi thích bầu không khí yên tĩnh hơn..."

Một phút sau, họ tới góc đường bên cạnh, bảng hiệu của quán Đầu Heo đưa cát kết dù không có chút gió. Trái ngược với cửa hiệu Ba cây chổi, quán rượu trống rỗng, không có khách.

"Chúng ta không cần phải vào" Thầy khẽ nói, chăm chú nhìn xung quanh. "Miễn là đừng có ai thấy chúng ta...còn bây giờ, con hãy giữ chặt tay thầy, Harry. Không cần phải chặt như vậy, đơn thuần là thầy dẫn con đi thôi. Nào, cùng đếm đến ba: một...hai...ba..."

Harry quay lại. Ngay lập tức, một cảm giác kinh tởm là nó bị bóp chặt bởi một cái ống cao su chặt cứng, nó không thể thở được, khắp cơ thể nó đều bị dồn nén dù nó đã cố chịu đựng, và chỉ đến khi nó nghĩ mình sẽ chết ngạt thì hình như sợi dây vô hình đó bị đứt ra. Nó thấy mình đang đứng trong bóng tối lạnh lẽo, nó hít đầy phổi cái không khí tươi mát, mẫn mẫn.

Cuối cùng, sau bao đêm quên ăn, ngày quên ngủ, cuối cùng tui cũng dịch xong. Pà con cứ từ từ mà đọc đi ha.